CALEA VICTORIEI 2: DE LA PIAŢA REVOLUŢIEI LA PIAŢA VICTORIEI
Încărcat de cristinadr în Feb 15, 2015, pe [SCRIBD]

Biserica Luterană, strada Luterană nr. 2, aproape de Palatul Regal

Actuala Biserică Luterană a fost ridicată după planurile arh. german Wohnbach între 1851 – 1853 lângă biserica veche, cu bani obținuți din colecta publică sau din donaţii. Aceasta este o construcţie de tip bazilical cu elemente de arhitectură romanică şi renascentistă. Faţada de vest are trei portaluri terminate semicircular cu câte o fereastră circulară deasupra, cea din mijloc fiind înscrisă într-un ancadrament pătrat.

Ultimul nivel al turnului este prevăzut cu câte un cadran de ceas. În secolul al XIX-lea biserica a suferit o serie de modificări altarul fiind prelungit, au fost adăugate două încăperi laterale. Biserica suferă un incendiu în 1912, apoi cutremurul din 1940 şi bombardamentele din 1944 au ruinat majoritatea anexelor: casa parohială, grădiniţa, şcoala confesională dar şi turnuleţele care prelungeau stâlpii laterali ai navei deasupra cornişei, ulterior renunţându-se la ei. Turla şi nava au fost consolidate în urma consecinţelor cutremurului din 1977. Ample lucrări de consolidare au fost executate în 1994. La data finalizării construcţiei biserica era unul dintre cele mai înalte edificii din oraş – 36 metri.
Biserica e destul de micuță, nu are picturi pe pereți, nici icoane înrămate sau statui, ci doar trei vitralii în spatele altarului. Preotul predică în limba germană, de la *amvon*. Ca în toate bisericile protestante sau catolice, orga este un element nelipsit. Aici este mormântul lui William, Prinţul Albaniei, nepotul Reginei Elisabeta a României. Clopotul bisericii răsuna la fiecare 15 minute.

Biserica Albă

Biserica Albă, impresionant monument arhitectonic în spaţiul istoric, bisericesc şi cultural al oraşului Bucureşti, a fost refăcută radical în anul 1827, de marele clucer Nicolae Trăznea, om de încredere al domnitorului Grigore Ghica.
Numele de "Biserica Albă" s-a statornicit după 1800 din cauza zugrăvirii simple cu var. Pictura bisericii a fost realizată în tehnica ulei abia în anul 1873, de renumitul pictor Gheorghe Tăttărăscu.
În biserică există cel puțin două icoane de valoare artistică certă (Mântuitorul și Maica Domnului) pictate de **Gheorghe Tăttărescu**, care se află în pronaos, la intrarea în biserică, în partea dreaptă și stângă a acesteia.
Una din componentele sculpturale de mare valoare (şi atracţie turistică, în acelaşi timp) este **catapeteasma**, lucrată în stil oriental, în lemn de tei, în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, în Veneţia (Italia), ca piesă destinată, la origine, unei biserici ruinate între timp. Catapeteasma este o capodoperă a sculpturii în lemn, cu o ornamentaţie florală impresionantă. Icoanele de pe catapeteasmă sunt pictate tot de Gheorghe Tăttărescu.

Catedrala Catolică Sfântul Iosif

A fost construită între anii 1873-1884 după planurile arhitectului Friedrich Schmidt din Viena. Clădirea are 40 m lungime şi 22 m lăţime. Este cea mai cunoscută biserică romano-catolică din Bucureşti, fiind în acelaşi timp un monument de arhitectură. Banii pentru construirea Catedralei au provenit de la credincioşii din Bucureşti, de la diverse personalităţi înstărite, dar şi de la binefăcători din străinătate

Fiind situată în apropierea Palatul Regal**,** la slujbele bisericii obişnuia să vină şi Regele Carol I care era un catolic devotat.
De asemenea, de istoria catedralei o serie întreagă de personalităţi, dintre care se evidenţiază **Papa Ioan Paul al II-lea** care, în 1999, a oficiat o slujbă după ritul oriental, împreună cu reprezentanţi ai greco-catolicilor.
Edificiul a avut de suferit în urma cutremurelor, în special al celui din 1977, dar şi din cauza bombardamentelor aliate din 1944, când vitraliile originale au fost distruse. Catedrala a pierdut de-a lungul vremii o serie de detalii arhitecturale de pe faţadă, precum micile turle din colţuri sau îngeraşii care păzeau crucea stilizată din vârful clădirii.

Ştiaţi că

- Hramul Catedralei a fost ales în cinstea Sfântului Iosif, soţul Sfintei Fecioare Maria, sărbătoarea hramului se celebrează la 19 martie?
- Orga Catedralei este una dintre cele mai bune orgi de concert din România?

Activităţi

Observaţi cu atenţie cele opt tablouri mari dintre ferestrele absidei cu scene din viaţa Sfântului Iosif şi a Sfintei Familii Participaţi la un concert de orgă

Conservatorul „Ciprian Porumbescu", corp vechi, Str. Ştirbei Vodă nr. 35-37

Pe partea stângă a străzii Ştirbei Vodă, acolo unde se ramifică strada Poiana Narciselor ne găsim în faţa Universităţii Naţionale de Muzică Bucureşti (după vechiul nume Conservatorul „Ciprian Porumbescu"), continuatoarea tradiţiei născute la 6 octombrie 1864 odată cu înfiinţarea „Conservatorului de Muzică şi Declamaţiune" sub conducerea compozitorului Alexandru Flechtenmacher. Corpul vechi al clădirii a fost ridicat între 1920-1945 pentru a găzdui Liceul de Fete „Carmen Sylva".
Corp A (Liceul de Fete „Carmen Sylva"): 1920-1945

Casa P.P. Negulescu, sf. sec. XIX - înc. sec. XX

Pe str. Spiru Haret la nr. 8 ajungem în fata casei ce a aparținut filosofului si omului politic conservator Petre P. Negulescu, construită la 1886, după planurile arhitectului George Mandrea, care, de altfel, a fost și primul proprietar al casei. Astăzi aici funcționează Institutul de Cercetări Politice din cadrul Universității Bucuresti. Cei 50 de ani de istorie comunista au făcut ca bucăți din memoria orașului sa dispară pur si simplu. Casele, câte au mai rămas în picioare în urma demolărilor masive din ultimele decenii, au păstrat în pereții lor frânturi de povesti, amintiri, secrete pe care locatarii lor le-au dus cu ei în morminte. Pentru ca orice exercițiu de recuperare a memoriei este si un exercițiu de imaginație, ne-am decis sa aducem cu noi un proiector video, astfel sa proiectam pe pereții acestei case, imagini vechi sau texturi si sa completam astfel povestea romanțată a unui București care azi nu mai exista. Aceasta tehnica de suprapunere a unor imagini înnobilează unele case care ale căror decorațiuni sunt mai puțin expresive, dar între pereții cărora s-au întâmplat cu siguranța povesti care merita readuse la viată.

Petre P. Negulescu (n. 14 octombrie 1872, Ploiești – aprilie 1951, București) – istoric al filosofiei, istoric al culturii, om politic român (ministru al Învățământului, 1921-1922; președinte al Camerei Deputaților, 1927).În 1889 se înscrie ca student al Facultății de Științe, Universitatea București. În urma audierii unei prelegeri a lui Maiorescu, se înscrie la Facultate de Litere si Filosofie. În 1895 își susține licența. Remarcat și susținut de Maiorescu, studiază ca bursier în Germania si Franța (1893). Reîntors în tara este numit, la intervenția aceluiași Maiorescu, pe postul de conferențiar la Universitatea din Iași, Facultatea de Filosofie. În 1895, împreună cu alți colegi, preia conducerea revistei „Convorbiri Literare". În anul 1896, fără doctorat, dar cu studii consistente, deja publicate, devine profesor titular la catedra de istoria filosofiei si logica, Universitatea din Iași. Din 1910 succede lui Maiorescu, după pensionarea acestuia, la Universitatea din București, iar în 1936 este ales membru titular al Academiei Române.

Ministerul Educaţiei

Imediat la stânga intersecţiei dintre strada Spiru Haret cu strada General Berthelot, pe partea opusă, la nr. 28-30 este situat Palatul Ministerului Cultelor şi Artelor, o frumoasă clădire construită în stil Neoromânesc între 1880-1920 de arhitectul N. C. Mihăescu. Clădirea a adăpostit fost sediu al Comisiei Monumentelor Istorice, iar astăzi Ministerul Educaţiei şi Cercetării. În partea de răsărit a vastei curţi ce înconjoară clădirea se găseşte o casă de dimensiuni modeste care a aparţinut savantului Dimitrie Brândză, cel care a înfiinţat Grădina Botanică din Bucureşti. Pasionat al excursiilor pe munte, mai ales în Munţii Bucegi, pe care ajunsese să-i cunoască în detaliu, el îşi amenajase aici, în partea dinspre stradă, o mică grădină cu plante alpine, la umbra stejarului secular pe care îl vedem şi astăzi (înscris pe lista arborilor ocrotiţi din Bucureşti). Arhitect: N. C. Mihăescu Anul:1880 -1920 Adresa:Str. General Berthelot nr. 28-30

Colegiul Naţional Sfântul Sava

Colegiul Naţional Sfântu Sava funcţionează în acest loc de la 1881, după ce s-a mutat din vechile case de la Măgureanu (Pârvu Cantacuzino). În aceste case, la 1803, s-a mutat, din aşezămintele de la biserica Domniţa Bălaşa (construite concomitent cu biserica la 1743-44 şi ruinate la cutremurul din 1802), şcoala cu predare în limba grecească de la Sfântul Sava, urmaşa „Academiei Domneşti“ care funcţionase, de la sfârşitul celui de-al XVII-lea veac, la mănăstirea Sf. Sava. Lângă Biserica Măgureanului au învățat carte Dinicu Golescu, Barbu Ştirbei, Ion Cârlova,

Nicolae şi Dinicu Golescu ş.a. Şcoala s-a închis în anul 1821, căci elevii s-au mutat mai toţi la şcoala românească de la Sf. Sava înfiinţată de Gheorghe Lazăr şi care avea sediul în Piaţa Universităţii de astăzi. Vreo treizeci de ani mai târziu, când acest sediu a fost demolat pentru a face loc localului Universităţii, şcoala înfiinţată de Lazăr, devenită între timp „Colegiul Sf. Sava“ s-a mutat înapoi lângă biserica Măgureanului, de unde, în 1881 s-a mutat iarăşi, de data asta definitiv, pe strada General Berthelot, iniţial într-o clădire de la colţul cu actuala stradă Popa Tatu (pe acel loc există astăzi Administraţia Finanţelor Publice) şi, cave mai târziu, pe locul unde se găseşte şi astăzi.

Palatul A.G.I.R

La intersecţia străzii General Berthelot cu Calea Victoriei, pe partea dreaptă a primeia se găsea Teatrul de la Cişmeaua Roşie – „capiştea dumnezeilor elineşti“, cum îl vedea cojocarul Ion sin Dobre –, înfiinţat de domniţa Ralu la 1818 vizavi de o veche fântână din cărămidă. Peste drum, la nr. 118 al Căii Victoriei se află Blocul Societății Politehnica (Palatul A.G.I.R.) construit între 1925-1928 după planurile trasate de arhitectul Petre Antonescu. Arhitect:arh. Petre Antonescu Anul: 1927 Adresa: **Calea Victoriei nr. 118**

Aşezămintele Brătianu

Pe partea stângă a străzii Biserica Amzei, în partea sa de început, la nr. 5-7, sunt casele ce au aparţinut lui I. C. Brătianu construite într-un desăvârşit stil neoromânesc după planurile arhitectului Petre Antonescu începând cu 1907. Soţia sa, Eliza Brătianu, a înfiinţat aici Aşezămintele în anul 1930, instituţie ajunsă apoi în patrimoniul Academiei Române. Tot Elizei i se datorează şi grădina din spatele reşedinţei deschisă publicului la 1937, odată cu inaugurarea statuii lui I. C. Brătianu dăltuită de sculptorul Ivan Mestrovici în granit de Jablanica. Arhitect: Petre Antonescu; Anul: 1908; Adresa: Str. **Biserica Amzei nr. 5-7**

Casa Miţa Biciclista

Vizavi de Biserica Amzei aflăm una dintre cele mai frumoase case vechi ale Bucureştiului: casa Miţei Biciclista. Este vorba de o clădire impunătoare de la începutul secolului al XX-lea. Faţadele fastuos împodobite, în stil art nouveau, poartă amprenta arhitectului N. C. Mihăescu (1908). Dacă e să ne raportăm la canoanele epocii, Miţa, pe numele ei adevărat Maria Mihăescu era o adevărată nonconformistă. Pasiunea ei pentru plimbările cu bicicleta la Şosea (nu rareori în compania regelui Ferdinand) uluiseră protipendada Bucureştilor, împingându-l pe ziaristul George Ranetti, căruia îi refuzase avansurile, să-i născocească celebra poreclă. Pe de altă parte Miţa era o femeie frumoasă, o adevărată curtezană ce a frânt multe inimi în tinereţea ei. Regele Manuel al Portugaliei o ceruse insistent de nevastă însă ea, după cum relatează Barbu Solacolu, îl preferase pe doctorul Minovici. De altfel umbla vorba că impunătoarea reşedinţă n-ar fi altceva decât un cadou oferit de un amant bogat (e iarăşi vehiculat numele Regelui Ferdinand, deşi ea n-a recunoscut niciodată asta). Arhitect:arh. N. C. Mihăescu Anul:sf. sec. XIX; modif. 1908 Adresa:Str. Christian Tell nr. 9

Casa Ghica Rapino (demolata?)

Pe strada Christian Tell îndreptându-ne spre bulevardul Dacia ajungem, aproape de capătul străzii, pe partea dreaptă, în dreptul unei case mărunte însă frumoasă, cu aspect părăsit, decorată cu stucaturi, unde a locuit Alexandru Ghica poreclit Rapino, pictor român, prieten cu Toulouse-Lautrec, frate cu diplomatul Dimitrie Ghica şi monseniorul Vladimir.
Adresa:Str. Christian Tell nr. 9, sect. 1

Casa Nicolae Kretzulescu

Casa flanchează pe partea stângă intrarea pe strada Henri Coandă, numită, în trecut şi Popa Cosma, după numele mahalalei ce o străbătea Imobilul impunător, masiv, bogat ornamentat la interior e construit către finele celui de-al XIX-lea veac: casa elegantă a profesorului Socrate Lalu, la nr. 5 şi de cea impunătoare, masivă, bogat ornamentată la interior, a lui Nicolae Kretzulescu (cu adresa pe b-dul Dacia la nr. 15).
Anul: Prima jum. sec. XX
Adresa:Bd. Dacia nr. 15, sect. 1

Muzeul „Maria şi George Severeanu“

La nr. 26, pe colţul făcut cu strada Nicolae Iorga se găseşte Muzeul „Maria şi George Severeanu“, cu specific numismatic al cărui fond principal provine din donaţia făcută în 1939 de Maria Severeanu către Primăria Capitalei, după dorinţa expresă a soţului ei, doctorul George Severeanu (1879-1939), întemeietorul radiologiei româneşti şi un împătimit colecţionar de antichităţi. Casa, a cărei grădină e umbrită de falnici arbori seculari, e un minunat exemplu de clădire în stil eclectic, cu influenţe baroce fiind ridicată de către un anume Tache Cioranu în jurul anului 1870, intrând, un deceniu mai târziu, în proprietatea lui Isaia Lerescu, tatăl Mariei căreia i-a fost oferită drept zestre.
Anul:1870-1890 Adresa:Str. Henri Coandă nr. 26, sect. 1
Clădirea se înscrie în liniile unui eclectism deloc greoi, accentele principale fiind de origine barocă. Ancadramentele ferestrelor şi portalul intrării oficiale sunt bogat decorate cu elemente vegetale, însă fără să fie opulente. Ferestrele parterului şi ale etajului sunt tratate diferit, având forme diferite. Deşi nu pare, imobilul are etaj şi un pod generos.

Intrând în muzeu, descoperi o reşedinţă burgheză tipică, a cărei ambianţă interioară aminteşte de Bucureştiul sfârşitului de secol al XIX-lea. Spaţiile sunt prezentate în fotografii înainte ca preţioasele colecţii ale Muzeului Municipiului Bucureşti să fie expuse.
Decoraţia sculptată în lemn de nuc sau de stejar, ceruit ori lăcuit în tonuri închise, domină "spaţiile oficiale" precum biroul sau sufrageria. În timp ce salonul mare şi salonaşul, ambele în stilul Ludovic XV situate spre **sud**, sunt caracterizate prin culori mai vesele şi decoraţii aurite. Se păstrează candelabrele în cinci dintre saloane, de asemenea, oglinzile, vitraliile, sobele în prezent demontate şi, parţial, mobilierul original aflat: în biroul doctorului Severeanu, în fosta sufragerie şi în alte două camere. Nu trebuie uitate splendidele uşi de cristal,uşa cu oglindă sau feroneria originală.
Camerele parterului, ce reprezintă "spaţiile oficiale", cu plafoane decorative casetate fie din ipsos, fie din lemn, montate pe şipci şi trestie, sunt grupate în jurul holului ornamentat cu o friză bogat profilată, în timp ce încăperile cu funcţiuni domestice sunt situate de-a lungul unui coridor lung care conduce spre intrarea secundară şi către scara ce urcă la etaj.
Fostul birou al doctorului Severeanu are plafon decorativ casetat din ipsos vopsit în mai multe nuanţe, montat pe şipci şi trestie. Pereţii pe vremuri acoperiţi cu mătase pe schelet de lemn păstrează parţial lambriurile şi mobilierul încastrat.
Sufrageria sau fosta sală de luat masa, decorată în stilul neorenaşterii germane, are vitralii datorită cărora lumina capătă valenţe cromatice cu totul speciale. Are plafon casetat din lemn, semibaldachin decorativ pe stâlpi de lemn sculptaţi, iar pe pereţi lambriuri cu o înălţime de 1,60 m.

Casa Alexandru Florescu

Pe strada Henri Coandă sunt destule reşedinţe ce merită atenţia pentru frumuseţea, istoria şi destinele pe care le evocă. Casa de la nr. 22 a aparţinut diplomatului şi dramaturgului Alexandru G. Florescu, fiul cunoscutului general. E o casă superbă, de mari proporţii, cu decoraţiuni somptuoase atât la exterior cât şi la interior edificată după planurile arhitectului Ion D. Berindei în jurul anului 1902. Arhitect:arh. Ion D. Berindei Anul:1902 Adresa:Str. Henri Coandă nr. 22, sect. 1

Casa Scarlat Kretzulescu - Muzeul Literaturii Române

Casa monument ce adăposteşte Muzeul Naţional al Literaturii Române a fost construită de marele vornic Alexandru Villara în anul 1839 în mahalaua Popa Cosma. Era considerată una dintre cele mai frumoase clădiri ale Bucureştiului. Villara i-a oferit-o drept zestre fiicei sale Elena, la căsătoria acesteia cu Scarlat Al. Kretzulescu. Când devine, în 1839, proprietar al casei, Scarlat Kretzulescu, om cu gusturi alese, renovează casa, comandă la Paris rampe de fier pentru scara monumentală de la intrare, ca şi pentru grilajele balcoanelor, reface parchetul, îmbogăţindu-l cu motive decorative, din lemn de trandafir.
Cumpăra mobilier fin, porțelanuri şi argintărie, decorează pereții cu picturi franceze şi italiene, montează biblioteci, bogat sculptate, umplându-le rafturile cu cărţi prețioase. Se îngrijește şi de grădina casei, deosebit de mare. Amenajează o seră cu rodii, lămâi şi leandri, sădeşte flori şi pomi din specii rare, aduce ibișI, care dădeau un aer princiar locului. În anul 1853, Elena Villara Kretzulescu moare. Până în anul 1874, când va muri şi Scarlat Kretzulescu, casa va fi un punct de atracție al protipendadei bucureștene. Balurile, sindrofiile oferite de amfitrioni vor stârni admirație şi invidie. Prin testament, casa ajunge în proprietatea lui Constantin Kretzulescu, fratele lui Scarlat. Aflat la Paris, C-tin Kretzulescu, îl roagă pe Ion Ghica, varul şi cuscrul său, să se ocupe de vânzarea casei.
La unsprezece ani după decesul lui Scarlat Kretzulescu, clădirea devine locuinţa directorului băncii „Bank of Romania”, baronul Frank. În a doua jumătate a secolului al-XIX-lea, aceasta ajunge în proprietatea statului, devenind „Laboratorul de electricitate al Universităţii din Bucureşti”, aflat sub conducerea savantului Dragomir Hurmuzescu. Tot aici au funcţionat succesiv un pension de fete şi biblioteca Ambasadei Germane.
În 1948, clădirea este repartizată Muzeului Româno-Rus, care este desfiinţat în 1963. În 1967 devine sediul Muzeului Literaturii Române, care o va ocupa de facto abia în 1971.

Palatul Cantacuzino - Muzeul George Enescu

Este una dintre cele mai frumoase clădiri din Bucureşti. Somptuoasa intrare, umbrită de imensa copertină în cel mai autentic stil Art Nouveau. Construit între anii 1901-1903 de către Gheorghe Grigore Cantacuzino, denumit Nababul

(fost primar al Capitalei, prim ministru, şef al Partidului Conservator), palatul s-a realizat după proiectele remarcabilului arhitect Ioan D. Berindei. După moartea Nababului, în 1913, palatul a trecut în posesia fiului său Mihail G. Cantacuzino şi a soţiei acestuia, Maria (Maruca, născută Rosetti-Tescanu), care, după decesul prematur al soţului, se va recăsători în 1937 cu George Enescu. Cuplul Enescu a locuit, între 1945-1946, în casa din spatele palatului, destinată iniţial administraţiei clădirii. După moartea lui George Enescu în 1955, soţia sa a lăsat prin testament palatul şi clădirile anexe muzeului dedicat memoriei compozitorului. Din anul 1956, aici funcţionează MUZEUL NAŢIONAL "GEORGE ENESCU" şi Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România.

Casa Vernescu - Casino Palace

A fost construită în 1821 de către boierul valah Filip Lenș, fiu al unui nobil de origine franceză. Palatul a fost ridicat pentru a fi oferit ca dar de nuntă miresei sale. Filip Lenș moare în 1853, în timpul războiului din Crimeea. În perioada care urmează, casa găzduiește, pe rând, Colegiul Militar, Ministerul de Război și în cele din urmă Statul Major al Armatei Rusești. Tot în această vreme, Lev Tolstoi, marele scriitor rus, se numără printre vizitatori.
Clădirea ia foc în 1882, iar în 1886 moștenitorii lui Filip Lenș o vând lui Gheorghe „Gună” Dimitrie Vernescu (1829-1900), avocat și politician, unul dintre fondatorii Partidului Liberal. De la acest al doilea proprietar, înclinat spre artă și frumos, casa își va moșteni numele care o va consacra.
Vernescu își propune să aducă clădirii și mai multă strălucire și eleganță. Astfel, între 1887 și 1889, îl angajează pe marele arhitect **Ion Mincu** să refacă vila pentru a redeveni cel mai impresionant palat de pe Calea Victoriei. În 1890 picturile lui George Demetrescu Mirea vor completa armonia marmurei cu decorații aurite, care înzestrează mai cu seamă tavanele și pereții, vitraliile și oglinzile masive. După restaurarea făcută cu mare grijă pentru amănunt, în stilul eclectic specific epocii, Casa Vernescu ajunge locul ideal pentru vestitele baluri și serate mondene. În ciuda frumuseții, eleganței și renumelui pe care îl purta această vilă, Vernescu a fost nevoit să o vândă din motive financiare.
Până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial aici au avut sediul Ministerul Economiei Naționale, Ministerul Industriei și Comerțului și chiar Guvernul României. În 1944 a fost rechiziționată de Armata Roșie, care distruge mare parte din picturile murale. Imediat după 1945, casa este preluată de Guvernul Groza. Până în 1990, aici a fost casa de protocol a unor ministere, iar în 1990 devine sediul Uniunii Scriitorilor din România. În 1993, casa este supusă unui amplu proces de restaurare iar acum această capodoperă de arhitectură găzduiește Casino Palace și Restaurant Casa Vernescu.

Clădirea Academiei Române este una din cele mai vechi din Capitală, fosta casă boierească Cesianu. Academia are sediul în această clădire din 1890.
Clădirea Bibliotecii Academiei a fost construită în 1936 după planurile arhitectului Duiliu Marcu și este situată în spatele grădinii Academiei.

Casa cu cariatide

O casă pe lista monumentelor istorice, având la balconul primului etaj 2 cariatide.

Casa Cleopatra Trubeţkoi

Pe partea dreaptă a Căii Victoriei la nr. 194 se află o casă care nu iese aproape deloc în evidenţă nici prin proporţii, nici prin înfăţişare.
Povestea ei este una dintre cele mai atrăgătoare, legată de viaţa celor două femei ce au locuit aici în veacul al XIX-lea.
Prima a fost Cleopatra Trubeţkoi, fiica lui Costache Ghica-Brigadier devenită prinţesă prin căsătoria cu Serghei Trubeţkoi. Ea cumpără casa construită în primele decenii ale veacului al XIX-lea de paharnicul Manolache Faca, renovând-o şi redecorând-o. La sfârşitul anului 1846 a avut norocul de a-l avea drept oaspete pe marele pianist Franz Liszt, care a dat în Bucureşti trei concerte, unul la palat şi două la Sala Momolo.
După moartea prinţesei casa a intrat în posesia unui bogat moşier, Zaharia Nenciu a cărui fiică, Nica Capitanovici, era socotită de Gheorghe Crutzescu cea mai „elegantă femeie din Bucureştii sfârşitului veacului trecut“. Era o femeie foarte frumoasă (Constantin, fiul generalului vecin se urca adeseori pe gard s-o privească) nu mai puţin extravagantă, acelaşi Crutzescu povestind că „avea nu numai cingătoarea muscalului asortată cu culoarea rochiei pe care o purta, dar şi căptuşeala trăsurii“.

Casa Grădişteanu Ghica

Spre capătul străzii Nicolae Iorga, la intersecţia cu Calea Victoriei, în dreptul unui frumos parc, privirile ne sunt atrase de faţadele în stil renascentist ale monumentalei clădire de la nr. 1:
Casa Grădişteanu-Ghica care a fost începută la 1884 de soţii Elena şi Constantin Grădişteanu, după planurile arhitectului Jules Berthet, şi trecută ulterior, la 1898 când a fost executată şi bogata decoraţie interioară. Casa a rămas moştenire Mariei Grădişteanu şi soţului ei, Scarlat Ghica, iar naţionalizarea a apucat-o ultimul proprietar, Şerban Ghica. Reintrată în proprietatea familiei casa a fost inspirat restaurată de arhitecta Adina Dinescu la finele ultimului deceniu al veacului trecut.
Grădiştenii erau o familie înrudită cu toată aristocraţia din Ţara Românească şi Moldova. Casa a fost construită de arhitectul Jean Berthet (cel care a construit mai multe case în București, printre care una, care încă mai există, Casa Alexandru Socec, situată pe strada CA Rosetti) pentru Constantin Ionaş Grădişteanu, la 1884. Acesta nu a avut moștenitori, așa că a lăsat casa surorii sale, căsătorita Ghika, Maria Grădisteanu (1856-1933), șotul ei fiind Scarlat Ghika (1856-1948).

Reşedinţa Manu din Calea Victoriei a fost totdeauna unul dintre locurile preferate de protipendadă pentru întâlniri. Numeroase petreceri au avut loc de-a lungul timpului în saloanele acestei case, "încăperile păstrând încă amintirea crinolinelor". Petrecerile Alexandrinei Manu, născută Cantacuzino, erau renumite în epocă, câteva fiind înfăţişate în desene.
În acestea totul era după moda occidentală: mobilierul, toaletele doamnelor şi fracurile domnilor. S-a vorbit mult de balul dat în 1895 de general în onoarea regelui Carol şi a reginei Elisabeta, acesta fiind unul dintre primele ieşiri publice ale prinţului şi prinţesei moştenitoare.

După moartea părinţilor săi, Constantin Manu a păstrat tradiţia, organizând frecvent serate muzicale unde invita corpul diplomatic. De altfel, audiţiile pentru Asociaţia Muzicală Română se făceau în Casa Manu.
După naţionalizare, realizată sub forma unei donaţii, în această veche casă boierească a funcţionat un institut de cercetare, devenind ulterior grădiniţă a Ministerului Industriei Construcţiilor de Maşini. Inginerul Şerban Al. Manu, strănepot al generalului Gheorghe Manu, a revendicat în instanţă atât clădirea, cât şi colecţia de tablouri, cărţi şi alte opere de artă care au aparţinut unchiului său Constantin G. Manu, ultimul proprietar al casei Manu din Calea Victoriei numărul 192 şi a conacului de la Budeşti al familiei.

Casa Macca

În 1912, după moartea Elenei Macca, soţia Colonelului Petre Macca, imobilul revine CASEI ŞCOALELOR conform testamentului. Casa a fost construită după 1890, arhitect a fost, probabil, I. D. Berindey. Revenită Casei Şcoalelor clădirea va fi utilizată începând din 1932, prin hotărârea lui N Iorga, pe atunci prim ministru, ca adăpost pentru colecţiile Muzeului Antichităţilor. Stilul în care este construită casa a dus la presupunerea că ID Berindey este arhitectul - stil eclectic, cu o mare varietate de forme şi ornamente, încărcată cu element stil art nouveau (mai ales feroneria). Clădirea are 4 niveluri - subsol, parter, etaj şi un pod. Fațada este decorată in abundenţă cu elemente baroce: frontoane deasupra ferestrelor, parapete traforate, decoraţii cu mascheroni, îngeraşi, capete de madone şi de lei, ghirlande, cochilii şi elemente heraldice doar pe faţade.

Casa Amiral Vasile Urseanu - Observatorul Astronomic

Clădirea care adăposteşte Observatorul Astronomic „Amiral Vasile Urseanu“, în formă de navă, a fost ridicată între anii 1908-1909 după planurile arhitectului I. D. Berindei pentru Amiralul Vasile Urseanu (1848-1926), care a dorit amenajarea unei cupole pentru observaţii astronomice. Casa amiralului avea să fie donată Primăriei capitalei în anul 1933 şi a adăpostit, pentru o vreme, pinacoteca oraşului.

Casa prinţesei Elisabeta

Această casă e mai greu de găsit căci se află ascunsă privirii de masivele blocuri ce preced Piaţa Victoriei. E tot pe partea stângă, la nr. 163, dincolo de intersecţia cu strada Sevastopol, o fostă uliţă desfundată care se spune că şi-a primit numele pe vremea Războiului Crimeei când bucureştenii o asemănaseră cu teatrul de luptă răvăşit de nenumărate ploi.
Casa respectivă, recent redevenită restaurantul „Mărul de Aur“, a fost construită de arhitectul George Matei Cantacuzino la 1925 pentru Marie Angèle Massart care a vândut-o în anul 1927 principesei Elisabeta, sora lui Carol al II-lea şi efemeră regină a Greciei.

